

РЕШЕНИЕ

№ 3770

гр. София, 10.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3425** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по касационна жалба на Х. А. Х. срещу Решение от 28.10.2020 г., по НАХД № 7343/2020г., постановено от Софийски районен съд (СРС), НО, 121-и състав, с което е потвърждено Наказателно постановление (НП) №42-0000576/14.04.2020 г., издадено директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ (РД „АА“), с което на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лева за нарушение на чл. 18 т.3 от Наредба № 34 от 06.12.1999г. на министъра на транспорта.

В жалбата се твърди, че решението на районния съд е неправилно и незаконосъобразно. Сочи се, че съдът е постановил акта си без да е обследвал фактическата обстановка на извършеното нарушение и без да е събрал необходимите за това доказателства. Иска се съдът да отмени обжалваното решение.

Ответникът по касация, Регионална дирекция „Автомобилна администрация“, не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София-град, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл.348,

ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество, касационната жалба се явява основателна.

В производството пред СРС фактическата обстановка е установена напълно. На 30.09.2019 г. около 01.05 часа в [населено място], полицейски служители от СДВР спрели за проверка лицето Х. Х., който управлявал таксиметров автомобил „Д. С.” с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. Г., по [улица], с поставен и открит знак "такси" и включен електронен таксиметров апарат с фискална памет на свободен режим /зелена светлина/. Същият не представил валидно удостоверение за психологическа годност, като същото е с изтекъл срок на валидност – 11.08.2019 г. Материалите били изпратени по компетентност на СРП с оглед евентуално извършване на престъпление по смисъла на чл.324 ал.1 НК. С постановление от 10.02.2020 г. прокурор от СРП е отказал да образува наказателно производство и е изпратил препис от постановлението на началника на ИА „АА” за преценка и налагане на административно наказание на Х.. Въз основа на горното постановление на СРП бил съставен акт за установяване на административното нарушение (АУАН) № 273962 от 27.03.2020г. На базата на него е издадено обжалваното наказателно постановление.

За да постанови обжалваното решение, СРС е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, както и че посоченото в НП нарушение, съгласно събраните по делото доказателства, се явява безспорно доказано.

Решението на СРС е валидно, допустимо, но неправилно.

Съдът намира, че в настоящия случай фактите са правилно установени.

При съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН – вмененото на касатора нарушение е достатъчно ясно индивидуализирано.

Съставът на административно- наказателната отговорност по чл. 93 ал. 1 от Закона за автомобилните превози санкционира водач на моторно превозно средство, който извършва обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници и товари и не представи в момента на проверката издадения лиценз, заверено копие на лиценз на Общността, разрешението, документа за регистрация или други документи, които се изискват от регламент на европейските институции, от този закон или от подзаконовите нормативни актове по прилагането му – в случая чл. 18 т.3 от Наредба № 34 от 06.12.1999г. на МТ.

Редакцията на нормата на чл. 18, т. 3 от Наредба № 34 от 1999 г. към момента на извършване задължава водачът на лек таксиметров автомобил да е психологически годен по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата.

Санкционната норма, обаче, предвижда от обективна страна санкция за извършване на обществен превоз без редовно издаден документ (удостоверение за психологическа годност), което означава да не е снабден с такъв документ.

Съществува обаче и специална санкционна разпоредба в Закона за движението по пътищата - чл. 178в, ал. 5 (в редакцията - ДВ, бр. 60/2012 г.), според която: "Наказва

се с глоба в размер 500 лв. водач, който извършва таксиметрови или обществени превози на пътници или товари без валидно удостоверение за психологическа годност". Тази разпоредба, доколкото е ясна и конкретна, и не препраща към подзаконов нормативен акт се явява непосредствено приложима за случая. Според настоящия състав на касационния съд деянието на касатора съответства от обективна и от субективна страна именно на тази норма. К. съд обаче не разполага с правната възможност да преквалифицира деянието.

Специалната норма е по-благоприятна за дееца, доколкото предвижда наказание, което е по-леко от наложеното с наказателното постановление, поради което санкцията за извършеното нарушение, което Х. следва да понесе, е предвидената в разпоредбата на чл. 178в, ал. 5 от ЗДвП, предвиждаща глоба в размер на 500,00 лева, а не тази от 2000,00 лева, наложена му съобразно разпоредбата на чл. 93, ал. 1, т. 1 от ЗАвтПр.

Предвид установеното, че извършеното от обективна и от субективна страна деяние не е квалифицирано правилно по отношение на нормата, която е посочена като нарушена, а така също и не е приложена относимата санкционна норма към установеното неправомерно поведение, което представлява незаконосъобразност на процесното НП, въззивното съдебно решение и наказателното постановление следва да бъдат отменени.

Разноски не се претендират, поради което не следва да се присъждат такива в настоящето производство.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 28.10.2020 г., по НАХД № 7343/2020г., постановено от Софийски районен съд, НО, 121–и състав, и

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №42-0000576/14.04.2020 г., издадено директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“, с което на Х. А. Х. е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лева, за нарушение на чл. 18 т.3 от Наредба № 34 от 06.12.1999г. на МТ.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: